

Ο Γιάννης Καλαβριανός μιλά για την πολυαναμενόμενη Γρανάδα

 parallaximag.gr/agenda/theatro/spoudaios-giannis-kalavrianos-mas-apokalyptei-ti-diki-tou-granada

May 12, 2018

Ο Γιάννης Καλαβριανός είναι μια σπουδαία περίπτωση σκηνοθέτη. Ξέρει πώς να ωθεί τους ηθοποιούς να κάνουν το κείμενο κτήμα τους, γνωρίζει πώς να προσφέρει παλμό και εσωτερική δύναμη στις παραστάσεις του.

Μία από τις πιο επιτυχημένες θεατρικές παραγωγές της χρονιάς, η **«ΓΡΑΝΑΔΑ»** από την Εταιρεία Θεάτρου Sforaris σε κείμενο και σκηνοθεσία του Γιάννη Καλαβριανού, **έρχεται στη Θεσσαλονίκη** μόνο για 9 παραστάσεις, **από τις 17 έως τις 27 Μαΐου** στο Θέατρο της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών (ΕΜΣ).

Η Γρανάδα, «η πόλη του καλού θανάτου», είναι ο τόπος όπου άρχισε να μπλέκεται η ιστορία μιας σύγχρονης οικογένειας, πριν από 35 χρόνια. Το πρώτο και τελευταίο ταξίδι ενός ερωτευμένου ζευγαριού, ένα ατύχημα που ακολούθησε και μία συμφωνία σιωπής, έδεσαν τις ζωές όλων, με φόντο την ιστορία της Ιωάννας της Τρελής. Η Ιωάννα, μια Ισπανίδα βασίλισσα που πέρασε από την ίδια πόλη και έμεινε κλεισμένη σε ένα κάστρο για 46 χρόνια πενθώντας για την απώλεια του συζύγου της, έγινε η έμμονη ιδέα του πατέρα της οικογένειας και εν αγνοία της, τους σημάδεψε. 500 χρόνια μετά, ένα τηλεφώνημα ήταν αρκετό για να ανατραπούν όλα, υπενθυμίζοντάς μας το απλούστερο: πως από τότε που ξεκίνησε το αέναο ταξίδι της ζωής, είμαστε εκτεθειμένοι στη μεγάλη χαρά και τη μεγάλη λύπη. Μια παράσταση για την απώλεια, τις συμπτώσεις που δένουν τις ζωές μας για πάντα, τις τροχιές των άστρων, τα γεγονότα που κανονικά δε θα έπρεπε να συμβούν και τους ανθρώπους που θέλουν να προχωρήσουν.

Με αφορμή την πολυαναμενόμενη αυτή παράσταση, ο σκηνοθέτης μίλησε στην **Parallaxi** για την έννοια της απώλειας, για τα μυστικά και για τη Θεσσαλονίκη μέσα από τα μάτια του:

Τα τελευταία χρόνια έχετε σκηνοθετήσει παραστάσεις με κεντρικό θέμα το στοιχείο του έντονου έρωτα, της μεγάλης αγάπης. Πιστεύετε ότι «η μεγάλη αγάπη» είναι ένα κόνσεπτ που υφίσταται και σήμερα, ή ότι διανύουμε μια εποχή ανέραστη;

Η ανάγκη του ανθρώπου να ερωτευθεί, είναι, οντολογικά μιλώντας, καθολική και διαχρονική. Δεν υπόκειται και δεν επηρεάζεται από εποχές, μόδες ή τάσεις. Ευτυχώς, γιατί πρέπει η ζωή να συνεχίζεται. Οι μεγάλοι έρωτες θα υπάρχουν πάντα. Και εμείς πάντα θα τους υμνούμε και οι πιο τυχεροί, θα τους ζούνε.

Στα έργα που υπογράφετε εμπνέεστε από ιστορικά πρόσωπα και γεγονότα. Ποιο είναι το μυστικό του να είναι κανείς πρωτότυπος, χρησιμοποιώντας όμως σαν πρώτη ύλη μια ιστορία που εκτυλίχθηκε σε μια άλλη εποχή;

«Αυτό που δεν θέλω να κάνω, είναι να ζωγραφίσω έναν ακόμη πίνακα. Υπάρχουν ήδη πάρα πολλοί πίνακες στον κόσμο.» Φρανκ Άουερμπαχ.

Το ζήτημα όμως, δεν είναι να είναι κανείς απλά πρωτότυπος. Ο οποιοσδήποτε συνδυασμός παραδοξοτήτων μπορεί να είναι πρωτότυπος. Το ζήτημα είναι να είναι κανείς επιδραστικός. Να βρίσκει δηλαδή συνοδοιπόρους. Η Τέχνη δεν μπορεί να προχωράει με τους ρυθμούς των περιοδικών και των τάσεων. Η αναζήτησή της δεν μπορεί να είναι απλά και μόνο το νέο. Αλλά το νέο βαθύ. Κάθε καλλιτέχνης εργάζεται με τον τρόπο του, γιατί αυτός είναι ο τρόπος του. Η όποια πρωτοτυπία, εντοπίζεται μετά τη γέννηση του έργου Τέχνης, από τους άλλους. Αυτό που ψάχνω, είναι κάτι που να με συγκινήσει και να του αφοσιωθώ. Δεν αναζητώ επί τούτου να εργαστώ πάνω σε πραγματικές ιστορίες. Έγινε στον «Αβελάρδο και την Ελοΐζα», με τις προσωπικές μαρτυρίες παππούδων στο «Γιοι και κόρες» και τώρα με την Ιωάννα την Τρελή. Η επιπλέον δυσκολία σε αυτές τις περιπτώσεις, είναι το συγκεκριμένο πλαίσιο το οποίο υπάρχει εξ αρχής, που θέτει μεν περιορισμούς, μπορεί όμως να λειτουργήσει τελικά και απολύτως απελευθερωτικά.

Η Γρανάδα είναι μια παράσταση που πραγματεύεται την απώλεια. Εσείς έχετε συμφιλιωθεί με την ιδέα της (δικής σας) απώλειας;

Με την απώλεια δεν συμφιλιώνεσαι ποτέ. Απλώς διαχειρίζεσαι το πένθος της. Η Γρανάδα λοιπόν, φαινομενικά και κειμενικά διαχειρίζεται το πένθος μιας απώλειας. **Στην πραγματικότητα όμως, είναι μία παράσταση για τη ζωή.** Σκοπός ήταν να προκαλέσει

ανάλογες εντυπώσεις με εκείνες που μας δημιουργούνται όταν επισκεπτόμαστε ένα νεκροταφείο και μετά συνειδητοποιούμε για ακόμη μία φορά πόσο φθαρτοί είμαστε και υποσχόμαστε στον εαυτό μας πως δεν θα το ξεχάσουμε και θα περνάμε περισσότερο χρόνο με τους αγαπημένους μας. Η Γρανάδα λοιπόν, ήθελα να είναι μία παράσταση υπενθύμισης της αξίας των αγαπημένων μας.

Στη “Γρανάδα” δουλεύετε με μια ομάδα ηθοποιών από τη Θεσσαλονίκη, με τους οποίους έχετε ξανασυνεργαστεί. Πόσο απελευθερωτικό ή μη είναι να δουλεύει κανείς με μια γνώριμη ομάδα;

Στην παράσταση αυτή συμμετέχουν 6 ηθοποιοί, οι οποίοι κατά σύμπτωση έχουν όλοι γεννηθεί ή σπουδάσει στη Θεσσαλονίκη. Η Έφη Σταμούλη, η Φιλαρέτη Κομνηνού, ο Γιώργος Γλάστρας, η Αλεξία Μπεζίκη, ο Διαμαντής Αδαμαντίδης και η Στέφη Πουλοπούλου. Με τον Διαμαντή και τη Φιλαρέτη δουλεύουμε για πρώτη φορά μαζί. Με τους υπόλοιπους 4, έχουμε ξαναβρεθεί και με κάποιον τρόπο έχει κατακτηθεί νωρίτερα μία όμοια σκηνική γλώσσα και μετάφραση του τρόπου δουλειάς. Που όμως έγινε πολύ γρήγορα και με τους καινούριους. Η κοινή σκηνική αντίληψη, αισθητική και στάση στο συνολικότερο συμβάν της σκηνικής πράξης, είναι για μένα προτεραιότητα στη δουλειά αυτή. Οι παραστάσεις μου είναι συνόλου και όχι ευκαιρία για επίδειξη του οποιουδήποτε δεξιότητων. Με ενδιέφεραν πάντα οι ορχήστρες και όχι οι σολίστες. Που όμως για να πετύχουν, χρειάζονται δεξιότητες.

Στην παράσταση γινόμαστε μάρτυρες της ύπαρξης ενός οικογενειακού μυστικού. Τι ρόλο παίζουν τα μυστικά στη ζωή για εσάς; Βελτιώνουν ή περιπλέκουν τη ζωή σας;

Η ιστορία της οικογένειας της Γρανάδας, τυλίχθηκε γύρω από ένα μεγάλο μυστικό, πριν από 35 χρόνια και οι χαρακτήρες της κινήθηκαν έκτοτε κουβαλώντας το. Όταν φέρεις ένα τέτοιο φορτίο, δεν γίνεται να μην επηρεάσει τη ζωή σου. Τα μυστικά είναι συχνά αναπόφευκτα. Είτε γιατί δεν υπάρχει έτοιμο έδαφος για την έκφρασή τους, είτε γιατί εμείς

δεν είμαστε έτοιμοι γι' αυτό. Το ζήτημα είναι πάντα ποσοτικό. Άλλο να κουβαλάς ένα πετραδάκι και άλλο ένα βράχο.

Γιατί επιλέξατε στη “Γρανάδα” να συνδυάσετε το βιντεοσκοπημένο υλικό με την ζωντανή δράση;

Στην παράσταση, παρακολουθούμε τη Λυδία Φωτοπούλου, να παρεμβαίνει στη δράση και να μιλά για τον κόσμο, τα αστέρια και το σύμπαν, με μια παιχνιδιάρικη, σχεδόν σαρκαστική διάθεση, λειτουργώντας αντιστικτικά και εκτονωτικά σε σημεία μεγάλης πυκνότητας και έντασης.

Έχετε σπουδάσει τόσο θέατρο, όσο και ιατρική, την οποία αφήσατε αφού όμως πήρατε πτυχίο. Τι γιατρός θα γινόσασταν σε περίπτωση που συνεχίζατε;

Αφού τελείωσα και το αγροτικό, ξεκίνησα την ειδικότητα της Ακτινοθεραπευτικής Ογκολογίας, τη οποία και δεν συνέχισα.

Ποια είναι τα καλύτερα και ποια τα χειρότερα στοιχεία του να ζει κανείς στην Ελλάδα σήμερα;

Επίσης το ζήτημα είναι ποσοτικό. Στην Ελλάδα μπορείς να βιώσεις περισσότερο από οπουδήποτε αλλού την έμπρακτη απόδειξη πως κάθε τι, μπορεί σε μεγάλες ποσότητες να είναι από ανυπόφορο έως θανατηφόρο. Η ικανότητα μας να ελπισόμαστε, να λειτουργούμε την τελευταία στιγμή και να γινόμαστε επινοητικοί, μπορεί εύκολα να μετατραπεί σε καιροσκοπισμό, αναποτελεσματική αναβλητικότητα ή φλύαρη πολυλογία. Η έλλειψη μεθοδικότητας, και η ανυπαρξία οργάνωσης μιας δομής για την ταχεία επίλυση μικροζητημάτων, μπορεί να σου καταστρέψει μία ημέρα. Δεν είναι δυνατόν να συζητάμε ακόμη για το ηλεκτρονικό εισιτήριο.

Ποια είναι η σχέση σας με την Θεσσαλονίκη; Ποια είναι τα αγαπημένα σας μέρη εδώ;

Ό,τι και να κάνεις, η Θεσσαλονίκη δε σε αφήνει εύκολα. Πρέπει κανείς να καταβάλει μεγάλη προσπάθεια για να της ξεφύγει και εγώ ελπίζω να μη μου συμβεί ποτέ. Στη Θεσσαλονίκη μου αρέσει πολύ να περπατάω, στη Νέα Παραλία, την Άνω Πόλη και το δάσος μετά τα Ωραιόκαστρο ή άσκοπα, χαζεύοντας στο κέντρο.

Συγγραφή, σκηνοθεσία, ή υποκριτική; Και τι να περιμένουμε από εσάς στο μέλλον, συγγραφικά, σκηνοθετικά ή υποκριτικά;

Από παιδί καταπιάνομαι ταυτόχρονα με διαφορετικά πράγματα. Για καιρό προσπάθησα να εστιάσω μόνο σε ένα, έχοντας σχεδόν πειστεί πως το αντίθετο είναι από αναποτελεσματικό έως ύποπτο. Από τη στιγμή που απενοχοποίησα την πολυσχιδή μου φύση, μπόρεσα να το απολαύσω. Ο καθένας μας πρέπει να νιώθει ελεύθερος να εκφράζεται, να ντύνεται, να εργάζεται, να ερωτεύεται, να χωρίζει ή να ζει όπως θέλει εκείνη τη στιγμή της ζωής του. Το καλοκαίρι θα πραγματοποιηθεί η πρώτη φάση μιας δουλειάς πάνω στον μύθο του Βελλεροφόντη, για το Φεστιβάλ Φιλίππων. Για την επόμενη χρονιά,

θα επαναληφθεί η Γρανάδα και θα σκηνοθετήσω ένα κείμενο που γράφουμε αυτόν τον καιρό με τη Μαρία Κοσκινά. Η πρεμιέρα θα γίνει στην Αθήνα τον Ιανουάριο του 2019 και θα είναι κωμωδία.

**ΓΡΑΝΑΔΑ, στο Θέατρο Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών (Εθνικής Αμύνης 2), 17 – 27 Μαΐου 2018, Τετάρτη έως Σάββατο στις 21:00 και Κυριακή στις 20:00, Τιμές εισιτηρίων: 15€ κανονικό | 10€ φοιτητικό | 8€ ανέργων | 5€ ατέλειες, Τηλέφωνο κρατήσεων: 2315 200 200, Προπώληση εισιτηρίων – Με πιστωτική/χρεωστική κάρτα: www.ntng.gr, www.ticketmaster.gr, Καταστήματα ΓΕΡΜΑΝΟΣ | Με μετρητά: Εκδοτήρια ΚΘΒΕ, Καταστήματα ΓΕΡΜΑΝΟΣ | Κείμενο-Σκηνοθεσία: Γιάννης Καλαβριανός, Παίζουν: Φιλαρέτη Κομνηνού, Έφη Σταμούλη, Γιώργος Γλάστρας, Στέφη Πουλοπούλου, Αλεξία Μπεζίκη, Διαμαντής Αδαμαντίδης, Σε video, στον ρόλο της Ιωάννας της Τρελής: Λυδία Φωτοπούλου*